

PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET

JEN *mezi* NÁMI

Jak dlouho se člověk
dokáže ukrývat před láskou?

Můžu mít vše, na co ukážu. Tak proč se uvnitř cítím tak prázdný?

Je na čase najít své pravé já. Jeden rok putování s batohem na zádech po Evropě: nová identita, žádné kontakty a žádné peníze. Byl to skvělý plán.

Dokud jsem se neocitl tady. V přeplněném, špinavém pokoji hostelu. Ani nedokážu popsat tu pekelnou díru, do které jsem se propadl.

Uprostřed toho chaosu ale potkávám Hayden Whitmoreovou. Spí na posteli naproti mně a přiznávám, že na ni zírám častěji, než je zdrávo. Krásná, nevinná a chytrá. Je tu ale problém. Můj šarm na ni vůbec nepůsobí, a navíc si ze mě udělala nejlepšího kamaráda.

No chápete to?

Fajn. Přistoupím na její hru. Budu ten nejlepší kamarád, jakého kdy měla, budu ji držet za ruku a lísat se k ní v posteli. Dábelský plán, na který jsem vážně pyšný.

Jenže tím jaksi vznikl další problém.

Hayden se mi dostává pod kůži a já si uvědomuju, že mi možná přátelství s výhodami nestačí. Jenže co se stane, až zjistí, kdo skutečně jsem?

„S každým dalším dílem, který vyjde, si hlavního hrdinu zamilovávám víc a víc. Říkala jsem si, jestli to tak bude i u Christophera, a autorka opět nezklamala. Získal si mé srdce a budu na něj ještě dlouho vzpomínat!“

— čtenářská recenze, Goodreads

„Myslím, že je to moje nejoblíbenější romance roku. Vřele doporučuji. Nemohla jsem ji odložit. Není tam jediná nudná pasáž. Nepřetržitý přísun škádlení, vtipu a emocí v jedné knize.“

— čtenářská recenze, Goodreads

JEN **mezi**
NÁMI

T. L. Swanová

JEN **mezi** NÁMI

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Do-Over © 2022 by T L Swan

Published by Montlake, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Zdenka Lišková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-760-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-759-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-283-7 (print)

VDĚK

*Schopnost být vděčný;
ochota projevit uznání a oplatit laskavost.*

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíchž šestadvacet písmen mi změnilo život.
V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.
Až budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.
Já to dělám každý den.*

KAPITOLA 1

Christopher

Ticho prořízne hluboké bzučení budíku a já se protáhnu.

„Krucí, mám pocit, že jsem spal tři minuty,“ zabručím.

„Taky myslím,“ zašeptá Heidi a přehodí si přese mě nohu.

Pokračuju v dřímotě se zavřenýma očima, když z druhé strany krku ucítím něčí rty. „Dobré ráno, Nicki,“ zamumlám.

Vnímám její úsměv, když se ke mně přitulí blíž. „Dobré ráno, Christophere.“

Všichni tři ještě pár minut ležíme v příjemném tichu, ale já vím, že sebou musím hodit. V devět mám schůzi správní rady. „Vstávat,“ vzdychnu.

Obě dívky nesouhlasně zakňourají.

Posadím se a rozhlédnu se kolem. Všude je rozházené oblečení a u zapuštěné lázně v koupelně ještě stojí lahev vína a tři skleničky. Sehnů se a políbím Nicki na bok. „Vyskoč, holka.“

„Nech mě být.“ Převalí se na záda.

S úsměvem plácnu Heidi přes zadek. „Večírek skončil.“ „Au,“ vykřikne.

Vylezu z postele, postavím se do nohou a pokochám se pohledem na ně. Vidět dvě krásné ženy v mé posteli se nikdy neomrzí. „Alou ven,“ houknu a odhrnu z nich příkrývky. „Musím do práce.“

Je velmi snadné přimět je, aby přišly, ale ne tak snadné, aby odešly.

„Co podnikneme večer?“ zeptá se Nicki.

„Nic,“ odpovím, zatímco chodím kolem nahý a sbírám jejich oblečení. „Nemám čas.“

„Proč?“ ozve se Heidi a opře se o lokty. Blondaté vlasy má divoce rozčuchané.

„Mám rande,“ řeknu a hodím jí kalhotky na hlavu. „S hodnou holkou.“ Vykulím oči, abych zdůraznil svá slova. „Přesný opak vás dvou, vy coury.“

Obě se zasmějí. „Ale ty miluješ coury,“ namítne Nicki.

Opřu se rukama o postel a oběma dám pusku; pak chytím Nicki za vlasy a přitáhnou si ji k sobě, abych ji mohl líbat déle. Nicki mám nejradši. „To je pravda. Coury miluju.“

Nakloním se a políbím Heidi na prsa. V hrsti sevře moje vlasy a já ucítím, jak mi zapulzuje mezi nohama. Jakmile mě chytí za vlasy, je se mnou konec.

Přestaň. Na tohle nemám čas. Vyvléknu se z jejího sevření.

„Takže... nám zavoláš, až půjdeš domů z toho nudného rande?“ zkusí to Heidi.

Usměju se, ale nepřestávám sbírat jejich oblečení. Musím uznat, že mě znají dobře. „Nejspíš.“ Natáhnou podprsenku jako prak, zamířím Nicki na hlavu a vystřelím. Pěkně ji pleskne.

„Au, nech toho!“ vyjekne a odmrští ji rukou.

Odcházím do koupelny a pouštím si sprchu. Když se ohlédnu, vidím, že obě pořád leží v posteli, a tak vypočoduju zpátky a opřu si ruce v bok. „Vstávejte, než vás obě donutím dělat šílené věci,“ poručím.

„Něco nového?“ zpozorní Heidi a hravě se na mě usměje. Je celá pomuchlaná a důkladně ošukaná.

Jak lákavé...

„V devět mám schůzi správní rady.“

Osprchuju se a o pár minut později vyjdu z koupelny s bílým ručníkem kolem pasu. Obě se pomalu oblékají, a tak mizím do šatny. Oblékám si tmavě modrý oblek s bílou košilí, nasazuju rolexky, obouvám černé boty a zapínám pásek. Potom se vracím do koupelny.

Jako obvykle za mnou obě vejdou dovnitř a sednou si na toaletní pult, aby si se mnou mohly povídat, než si upravím vlasy.

„Co je dneska na programu, šéfe?“ ptá se Nicki, když mi utahuje kravatu.

„Obchodní záležitosti.“

„Miluju obchodní záležitosti,“ odpoví Heidi. „Mluv na mě jako šéf.“

„Máš padáka.“

Obě se zachichotají.

„A teď na mě,“ dožaduje se Nicki.

„Ohni se přes můj stůl.“ Otočím ji od sebe a zvednu jí šaty přes zadek.

Když se dívám na její pevný zadek... vystrčený, připravený a nedočkavý.

Jdi do práce, sakra!

„Jdeme,“ vyhrknu a odcházím z koupelny.

Z kuchyně zaslechnu hlas. „Dobré ráno, pane Milesi.“

„Dobré ráno, slečno Penelopo,“ zavolám, když si z kanceláře беру aktovku. Vracím se do kuchyně, kde mi podá kávu v termohrnku.

„Vy jste bezpochyby ta nejlepší hospodyně všech dob,“ usměju se a políbím ji na tvář.

„Já vím, drahý.“

A to si nedělám legraci. Slečna Penelope je skutečně nejlepší hospodyně všech dob. Kdyby jí nebylo šestapadesát... a nebyla už vdaná, vzal bych si ji sám.

Za rohem se vynoří holky. „Dobré ráno, slečno Penelopo,“ zatrylkují jednohlasně.

„Dobré ráno, děvčata,“ usměje se, ale zároveň se podívá na mě a já na ni hravě mrknu.

Jo, jo, já vím.

Jsem hříšník.

To jsme si řekli už milionkrát.

„Musíme jít. Hezký den, slečno Penelopo.“

„Děkuji, drahý. Vám taky.“

Dojdeme ke dveřím, a když nastupujeme do výtahu, dívky si povídají. Dole je vyprovodím před dům. Hans už tam čeká s mým autem. „Dobré ráno, Hansi,“ pozdravím s úsměvem.

„Dobré ráno, pane Milesi,“ pokyne mi hlavou.

„Mohl byste odvézt děvčata domů, prosím?“ požádám ho.

„Jistě, pane,“ usměje se. „Samozřejmě.“

„Dobré ráno, Hansi,“ zaculí se na něj holky, když jim otevře zadní dveře limuzíny. Loučím se s nimi polibkem na tvář a ony si zvesela nastoupí. Vyprovodím limuzínu pohledem, vrátím se do budovy a sjedu výtahem do suterénu. Tam nasednu do svého černého porsche a po výjezdu z parkoviště se zařadím do dlouhé šňůry aut.

Uf... Londýnský provoz. Existuje něco horšího?

O tři hodiny později

„A tady tohle,“ ukáže Jameson na čáru na grafu, „tenhle trend nás zajímá. Podívejte se, jak ten přetlak obyvatelstva...“

Zívnu. Sotva udržím otevřené oči.

„Nerušíme tě, Christophere?“ štěkne na mě Jameson.

Vlastně ano.

Odkáshu si, abych potlačil chuť zakoulet očima.

„Promiň,“ omlouvám se.

Jameson a Tristan, naši dva bratři, přijeli do Londýna, aby se setkali se mnou a s Elliotem na naší čtvrtletní schůzi

správních rady. Ty kecy, které tady vedeme, jsou vážně nudné. Jameson si znovu bere slovo a podrobně se rozpovídá o nějakém spirálovitém trendu. Opět zívnu.

Jameson mě probodne pohledem.

„Promiň,“ hlesnu a snažím se ho už nerušit.

Proboha, soustřed' se.

Zase mi těžknou víčka. Kouknu se na hodinky. Jak dlouho to ještě potrvá?

Slova se ujímá Elliot. „Ty výsledky jsem sledoval a zjistil jsem...“

A mele a mele a mele... Znovu zívnu.

„Můžeš s tím laskavě přestat?“ ohradí se Tristan. „Nejsi tady jediný, kdo je kurva unavený.“

Zvednu oči a zjistím, že se na mě všichni tři dívají.

„Vsadím se, že Christopherova únava vznikla zábavnějším způsobem než ta tvoje,“ ušklíbne se Elliot.

„To stoprocentně,“ poznamená Tristan suše. „Já spal na podlaze, zatímco děcka v mé blbě posteli.“

„Proč?“ zamračí se Jameson.

„Holky se kously a nechtějí spát jinde než doma ve svých ložnicích. Cestování je poslední dobou taková zábava,“ předstírá úsměv.

„Pěkně si tě ochočily,“ znechuceně zavrtím hlavou.

„Co tím jako myslíš?“ naježí se Tristan.

„Já jen...“ nakousnu.

„Jen co?“

„Jen jsem si myslel, že jsi rodič,“ odpovím nenuceně a usrknu vody. „Proč proboha necháš své dítě spát v posteli, zatímco ty ležíš na podlaze? To nechápu.“

„Summer není dobře, má kašel,“ hájí se Tristan.

Odtáhnou se od něj. „Tak na mě nefuň, ty nákazo.“

„Kdybys měl vlastní děti, pochopil bys to,“ odsekne Tristan.

Elliot vyprskne smíchy. „To nehrozí.“

Tristan se taky uchechtne. „To je fakt.“

„Můžeme se soustředit na to, kvůli čemu jsme tady?“ upozorní nás Jameson poklepáním na tabuli.

„Co to plácáte?“ vypálím na ty dva a zatékám mezi nimi očima. „Jednou budu mít vlastní děti.“

„To ani náhodou,“ utrousí Jameson a něco si čmárá na tabuli, jako by si chtěl poznamenat další téma. „Ty žádný děti mít nebudeš.“

„Cože?“ vyhrknu rozhořčeně. „To je blbost. Co vy o tom víte?“

Tristan zakouří očima, aby mi naznačil, že jsem úplně tupý. „Asi víc než ty.“

„Jsi moc velký sobec na to, abys měl ženu a děti. To se zkrátka nestane,“ usměje se Elliot.

„Bude mu devadesát a pořád bude provozovat skupinový sex se školačkami,“ přisadí si Jameson jakoby nic a nakreslí na tabuli graf.

Ti dva se tomu zasmějí.

„Pro vaši informaci... Já neprovozuju skupinový sex se školačkami.“ Nakrknutě si upravím kravatu. „Podporuju kolektivní aktivitu, při které si všichni přijdou na své.“ Odhodlaně se narovná. „V tom je velký rozdíl.“

Tomu už se smějí všichni tři a já začínám vidět rudě. „Na jednu jsou z vás svatouškové, a přitom jste byli úplně stejní jako já.“

„Ne, nebyli,“ umlčí mě Elliot. „Ani zdaleka. Ty jsi ztracená existence.“

„Já nejsem žádná ztracená existence, sakra!“ Rozhořčeně zalapám po dechu.

„Je ti jednatřicet, a nikdy jsi neměl přítelkyni. Ani jednu,“ obviní mě Tristan.

„Čas od času pozveš hezkou holku na symbolický rande, aby ses ujistil, že tomu dáváš šanci, ale faktem je, že šukáš ženský jenom v páru, aby nehrozilo, že se do nějaký zamiluješ,“ vypálí Jameson na rovinu.

V šoku mi spadne brada. „Tohle si o mně myslíš?“

„Takový jsi,“ odpoví Jameson. „A teď... zpátky k věci,“ zatuká na tabuli.

Dívám se z jednoho na druhého. Zlostný tlukot srdce mi tepe až do ušních bubínků. Nemůžu tomu uvěřit. „Já *nejsem* ztracená existence.“

„A navíc jsi rozmazlený,“ dodá Elliot.

„Jak jako rozmazlený?“ vyhrknu dotčeně.

Jameson se ušklíbne. „Ale prosím tě.“

„Sakra, já *nejsem* rozmazlený.“

„Ale jsi,“ ozve se Elliot.

„Proč jako?“ vyštěknu.

„Nikdy jsi nebyl na pracovním pohovoru, a přesto máš práci svých snů. Vlastníš luxusní byty v New Yorku, Londýně a Paříži a další nemovitosti po celém světě. Máš sbírku sportovních aut v hodnotě deseti milionů dolarů. Všichni si z nějakého důvodu myslí, že jsi hrozně sexy a že ti stačí, aby ses na ženskou jenom podíval, a hned jí spadnou kalhotky... ať už je vdaná, nebo ne,“ vypočítává Jameson klidně.

Otevřu pus, abych se bránil, ale žádná slova ze mě nevyjdou.

„A navíc... s žádnou průměrnou holkou chodit nebudeš, protože taková je pod tvou úroveň,“ dodá Tristan.

„Nikdo nechce chodit s průměrnou holkou!“ vykřiknu rozhořčeně.

Jameson mě zpraží pohledem. „Řekni mi, kdy jsi naposledy musel něco udělat, abys něčeho dosáhl, Christophe.“

„Jdi se bodnout.“

„Ne, myslím to vážně. Kdy sis naposledy stanovil nějaký cíl, kterého bys ještě téhož dne nedosáhl?“

Elliot se s úsměvem zhoupne na židli, zatímco já kloužu pohledem z jednoho na druhého a přitom si uvědomuju, že všichni čekají na mou odpověď.

„Nic takového nezažil. Nikdy,“ usměje se Tristan.

„Já mám cíle, kterých jsem ještě nedosáhl,“ vykloktám rozpačitě.

„Třeba spát sám?“ navrhone Elliot.

Všichni jako na povel zakloní hlavy a hlasitě se zasmějí, protože jim to připadá jako ta nejvtipnější věc, jakou kdy slyšeli.

Cítím se zrazený.

Takhle mě vidí?

„Jděte do prdele,“ zavrčím a rozčileně vstanu. „I s tou vaší debilní schůzí. Odcházím, protože odmítám poslouchat tyhle kecy.“ Vyrazím z kanceláře a prásknu za sebou dveřmi.

„Vrať se, ty srabe!“ houkne za mnou Jameson.

Slyším, jak znovu vyprsknou smíchy... *sráči*.

Mašíruju kolem recepcce a všechny sekretářky sledují můj vztekklý odchod.

Tohle je nejspíš poprvé. Já nikdy nezuřím.

„Je všechno v pořádku, Christophe?“ zamračí se Victoria.

„Ne, není,“ ucedím. „Ti hajzlové tam tvrdí, že jsem rozmazlený,“ máchnu rukama, když procházím kolem. „Věřila bys tomu?“

„Ne. Vůbec,“ popře Victoria, ale přitom zkroutí rty, aby skryla úsměv.

V tichém varování na ni přimhouřím oči a pokračuju v odhodlaném pochodu do své kanceláře. Z recepcce slyším, jak se všechny sekretářky chichotají.

Vidím rudě.

Svět se zbláznil. Začnu si zuřivě balit příruční tašku.

Já.

Nejsem.

Rozmazlený.

Tohle obvinění mě uráží. Jak se opovažují? Vědí vůbec, jak vypadá rozmazlenost? To si opravdu nemyslím.

Vracím se k výtahu a všechny holky překvapeně vzhlednou.

„Odcházím,“ oznámím jim.

„Kam?“ zamračí se Victoria.

„Kam budu chtít.“ Tohle nevyznělo dobře. Ukážu na ni a dodám: „Protože jsem naštvaný, ne proto, že jsem rozmazlený.“

Victoria pobaveně rozšíří oči.

„Už ani slovo, Victorie,“ zavrčím.

„Ano, pane,“ usměje se.

„A nepovyšuj se nade mě.“

„To bych si nedovolila.“

Tím mě naštve ještě víc.

Všechny sklopí hlavu, aby zamaskovaly smích.

„Přestaňte se smát, nebo vás všechny vyhodím,“ pohrozím jim.

Tentokrát už vyprsknou smíchy. Obvykle jsem místní vtipák já. Nikdy nebývám mrzutý.

„A dost!“ vybuchnu. Dveře výtahu se otevřou, já vtrhnu dovnitř a udeřím do tlačítka. „Žádné vánoční prémie!“

To už se chechtají na celé kolo.

Čarodějnice... Sjedou výtahem do přízemí, vystoupím v garáži a rozhlédnu se kolem. Moje auto není tam, kde jsem ho zaparkoval.

Supím k obsluze parkoviště. „Kde mám auto?“

Oči toho nebožáka se rozšíří hrůzou. „Ehm...“ Nervózně se rozhlédne kolem sebe. „Nevěděli jsme, že si pro něj přijdete, pane. Přemístili jsme ho do spodního patra, abychom uvolnili místo dalším vozům, které odjíždějí před vámi.“

Cože?

Rozčileně zvednu obočí.

„Když zaparkuju auto na vyhrazeném parkovacím místě, očekávám, že to debilní auto zůstane tam, kam jsem ho postavil.“

Chlápek otevře pusku, aby promluvil, ale pak ji zase zavře, aniž by něco řekl.

„Co?“ vyštěknu.

„Proto máme vaše klíče, pane, abychom mohli přesouvat auta podle rozvrhu. Děláme to tak každý den.“

„Vypadám snad, že mi ten rozvrh vyhovuje?“ utrousím.
„Co teď jako? Potřebuju svoje auto. Hned!“

„Jak jsem říkal,“ zamručí za mnou povědomý hlas. Otočím se a spatřím Elliota, jak stojí stranou a poslouchá.

Co tady ksakru dělá?

„To je jedno,“ odseknu a vydám se zpátky k výtahu. „Zavolám si Uber.“ Upravím si kravatu a snažím se znovu ovládnout. „Protože jsem *flexibilní*.“

Obsluha parkoviště se zamračí a nejistě se podívá na Elliota.

„Hmm, tak *flexibilní*,“ pronese Elliot.

„Vrať se nahoru, Elliot, aby tě nepřejel řidič mého Uberu,“ varuju ho a bouchnu do tlačítka, kterým se zavírají dveře výtahu.

Než se dveře zavrou, Elliot se rozeběhne a nastoupí za mnou. „Klídek,“ řekne. „Jenom se trochu bavíme.“

Zatnu zuby a zírám přímo před sebe.

„Ty nejsi rozmazlený.“

Vzdorovitě vystrčím bradu.

„Jsi *zhýčkaný*.“

Málem mi vylezou oči z důlků. „Klid se mi z očí, okamžitě,“ zavrčím. Dveře výtahu se otevrou a já pochoduju přes foyer až na ulici. Elliot je mi v patách.

Oba se zastavíme u obručníku a on se na mě podívá.
„V kolik přijede?“

„Kdo?“

„Ten Uber.“

Zamračím se.

„Objednal sis ho... že jo?“

„Jasně, že jsem si ho objednal,“ odseknu.

Jak se to sakra dělá?

„Vlastně jsem nemyslel Uber,“ oznámím mu a stoupnu si na špičky, abych se mohl rozhlédnout po ulici. „Chytím si taxíka. Dávám přednost tradici.“

„Aha...“ usměje se Elliot. „To jsi celý ty.“

Zahlédnu to zděšení, když si mě všimnou vrátní. „Pane Milesi!“ Rozběhnou se ke mně. „Jak vám můžeme pomoci, pane?“

„Já...“

Elliot mě přeruší. „Je v pořádku,“ usměje se na ně. „Každopádně vám děkuji.“

Vrátní se pomalu vracejí dovnitř a já se podívám na Elliota, který mě stále pozoruje. „Tak prosím,“ řekne.

„Co jako?“

„Chyt si taxíka.“

„Vážně si myslíš, že si nedokážu sehnat taxíka?“

„Kdy jsi to dělal naposledy?“

„Kdy jsi naposledy jel do nemocnice kvůli tomu, že tě někdo zmydlil?“ přivřu výhrůžně oči.

Elliot zvedne ruce, jako že se vzdává. „Já jen tak...“ Vrací se dovnitř a já ho sleduju, jak mizí ve výtahu.

Dívám se za ním a cítím, jak mě naplňuje odhodlání. Chytím si svůj vlastní odvoz. Vkročím do silnice a vidím, jak po ní přijíždí taxík. Zvednu ruku.

Projede kolem se spolujezdcem na zadním sedadle.

Hmm...

Přijíždí další taxík a já znovu vystrčím ruku. Elegantně mě mine. „Ty hajzle!“ zavolám za ním.

Dalších pět minut stojím na kraji silnice. Žádný taxík mi nezastaví.

Co to s nimi sakra je? Copak nevědí, že potřebuju odvoz?

Tohle je diskriminace.

Někdo na mě promluví: „Pane Milesi.“ Otočím se a vidím, že za mnou Hans zaparkoval limuzínu. „Je všechno v pořádku, pane?“

„Ehm...“ Rozhlédnu se kolem. Žádný taxík nezastavuje. Taky bych tu mohl stát celou věčnost. Nakouknu do budovy, abych se ujistil, že Elliot odešel. „Odvezte mě domů, prosím.“

Hans mi věnuje vřelý úsměv, otevře mi zadní dveře a já si nastoupím. Zařazuje se do provozu.

„Jak jste věděl, že jsem tady?“ zeptám se ho.

„Volal mi Elliot.“

„Volal vám Elliot,“ zafuním.

„Ano, říkal, že vás musím zachránit.“

Kretén.

„Báječně jsem se bavila,“ rozplývá se.

„Já taky,“ předstírám úsměv. Stojíme na ulici, loučíme se a já mám co dělat, abych se nepodíval na hodinky. Jak dlouho ještě?

Tohle bylo nejhorší rande všech dob.

Nudný...

Neuvěřitelně nudný.

Carly je krásná, chytrá a milá, s tělem, kvůli kterému se umírá. Je vším, co bych měl chtít. A přesto, jako obvykle, když jsem jenom s jednou holkou, se šíleně nudím. Dokonce jsem uvažoval, že požádám číšníka, aby mi dal něco do jídla a já měl legitimní důvod odejít.

Snad po milionté mi hlavou proběhnou Tristanova a Jamesonova slova z dnešního dne.

Je ti jednatřicet, a nikdy jsi neměl přítelkyni. Ani jednu. Čas od času pozveš hezkou holku na symbolický rande, aby ses ujistil, že tomu dáváš šanci, ale faktem je, že šukáš ženský jenom v páru, aby nehrozilo, že se do nějaký zamiluješ.

Carly se na mě zamračí. „Jsi v pořádku?“

Sleduju, jak na mě kouká s tím roztouženým výrazem. „Já jen... Bolí mě hlava. Promiň, já...“ zarazím se dřív, než se do té lži zamotám.

„To je v pořádku,“ usměje se. „Někdy si lidi nesesdnou, vid?“

Zvláštní... já si sednu s každou.

„Ty si s většinou chlapů sedneš?“ vyzvídám.

„Jo.“

„Proč myslíš, že jsme si zrovna my dva nesesdli?“

Pokrčí rameny. „Z mnoha důvodů.“

„Například?“

Zasměje se. „Myslím, že to nechceš slyšet.“

„Věř mi, že chci.“

„Tak zaprvé, jsi příliš dokonalý.“

„Cože?“ zamračím se.

Zatváří se provinile. „Hele... já tě nechtěla urazit. Tohle nevyznělo dobře.“

„Neomlouvej se,“ uklidňuju ji. „Klidně mi to vysvětli. Jak se mám polepšit, když nevím, co je se mnou špatně?“

„Nemusíš se polepšovat. Stačilo by...“ odmlčí se, jako by moudře volila slova, „kdyby ses něčím vyznačoval.“

„Prosím?“ Založím si ruce na hrudi. „Já? Já že se ničím nevyznačuju?“ šokovaně zalapám po dechu. „Naopak, já jsem dokonale význačný!“

Zasměje se. „Vidiš, a to je ten problém. Tohle prostě nemůžeš pochopit, Christophere, a je to v pořádku. Ani nemusíš. Pro tvůj život to není důležité.“

Zamračím se na ni. „Co tím myslíš?“

„Tvůj život je tak dokonalý, že ses vlastně nikdy nemusel zabývat tím, kým doopravdy jsi.“

Uraženě přenesu váhu dozadu. Něco podobného slyším dnes už podruhé. „S tím nesouhlasím. Proč si lidi myslí, že se lidská význačnost buduje pod tlakem? Proč bych se měl rejpat v tom, kdo jsem, když už to vím?“

Stoupne si na špičky a jen tak letmo mě políbí na tvář. „Protože pod tlakem vznikají diamanty.“ Otočí se a nenuceně kráčí pryč.

„Co tím myslíš?“ Nejistě si opřu ruce v bok. „Já už jsem diamant, Carly!“ rozpráhnu paže. „Víš, kolik žen by chtělo takový diamant, jako jsem já?“

Hlasitě se zasměje a ohlédne se. „Ženy, se kterými trávíš čas, chtějí jenom obohacený uhlík. Ani nevědí, co je to diamant. Je to pouhé rande uhlíku s uhlíkem.“

Pobouřeně otevřu ústa.

Pošle mi vzdušnou pusou, ukáže mi záda a zmizí do noci.
Přejeďu si rukou po strništi a zírám za ní.

Tohle bylo divný.

Hmm... nerad to přiznávám... ale taky zajímavý.

Vydám se ulicí dál, vejdu do baru a posadím se na lavici u okna.

„Co to bude?“ zeptá se mě číšník.

„Skotskou,“ odpovím roztržitě.

Venku začíná pršet a já se dívám, jak za oknem padá déšť.

„Prosím,“ řekne číšník a postaví přede mě panáka.

„Díky,“ zahučím. To jsem to dopracoval, sedím sám v baru a piju.

Mám za sebou mizerný den. Nerad si to přiznávám, ale zdá se, že určitou část mé osobnosti vidí jenom ostatní.

Ženy, se kterými trávíš čas, chtějí jenom obohacený uhlík.

Znechuceně si promnu obličej. Je to pravda? Zakloním hlavu a na ex vyprázdním sklenici.

Jsi ztracená existence.

Byl to divný den plný nepříjemných odhalení. Mají snad pravdu?

Najdu někdy svůj diamant, když jsem jenom obohacený uhlík?

Někdo na mě promluví: „Nemůže to být tak zlé.“ Vzhlednu a spatřím servírku, která utírá stůl vedle mě.

„Proč to říkáte?“

„Protože tady sedíte už tři hodiny a vypadáte dost mizerně.“

„Cože?“ Podívám se na hodinky. Půl druhé ráno... sakra.

„Ježíši, promiňte,“ vyhrknu, vstanu a lovím peněženku.

„Dostal jste kopačky?“ ptá se, zatímco mi vystavuje účet.

Zmateně se zamračím. „Ne, nic takového.“

„Tak jste je někomu dal?“

„Ne.“

Hled' si svého.

„Tak jste dostal padáka?“

Nemám náladu s někým mluvit. Prostě si přeju, aby zmlkla. „Jo. Dostal jsem padáka,“ žalzu.

„Ale to je skvělé,“ usměje se. „Já miluju křižovatky.“

Tahle ženská je dobrosrdečný idiot.

„Co je na tom skvělého?“

„To, že můžete začít znovu. Můžete si vybrat, kým budete.“

Nechápavě na ni zírám.

Můžu si vybrat, kým budu.

„Jako že mám nový pokus...“ zašeptám si pro sebe.

„Přesně,“ souhlasí a začne utírat pult.

„Co byste dělala vy?“ nadhodím. „Jak byste začala znovu?“

Zasněně se usměje. „Zmizela bych a cestovala po světě.

Viděla bych ho novýma, nezkaženýma očima.“

Dívám se na ni a hlavou mi táhne tisíc myšlenek. Tohle není poprvé, kdy něco takového slyším. Sám jsem o něčem podobném přemýšlel už před lety.

„Tedy, ne že by si to někdo mohl reálně dovolit,“ pokrčí rameny. „Ale nebylo by to super?“

„To by bylo...“ utrousím, zaplatím jí a v hlubokém zamyšlení dojdou za roh ke stanovišti taxíků. Jeden tam čeká a já rovnou nasednu na zadní sedadlo.

„Kam to bude?“ zeptá se řidič rozšafně.

Usměju se. Vida... A pak že si neumím chytit taxík. Vlastně jsem si jistý, že zvládnu všechno, co si usmyslím. Však já těm blbečkům ukážu, co ve mně je.

Ale bez peněz?

Uf... to bude těžký.

Ležím na zádech a zírám do stropu své potměšilé ložnice.

V žaludku mě svírá pocit, který mi nedá spát.

Od chvíle, kdy mě napadla myšlenka na nový začátek, nemůžu se jí zbavit.

Ale opravdu se musím stát neviditelným, aby si mě někdo všiml?

Nepřeháním to?

Nechci se dopracovat k tomu, aby mi peníze diktovaly, jak mám žít. Pokud už tomu tak není.

Štve mě, jak mě vidí moji bratři. Štve mě, jak mě Carly považuje za uhlík. Nejhorší na tom je, že má pravdu. Momentálně jsem stoprocentní uhlík.

Vůbec netuším, čím bych se měl vyznačovat, a to pomýšlení nenávidím.

Já mám na víc. Vím, že jo.

Je na mně něco víc než jenom příjmení... ale jak zjistit, co to je?

Jaké by to bylo, žít rok bez peněz?

Představuju si ty možnosti a rizika a pocit hrdosti, který bych na konci měl, kdybych věděl, že jsem to dokázal.

Tenhle týden jsem nikde nebyl; poprvé v životě mě myšlenka na společenský život otravuje.

Nechci chodit ven... Chci zmizet.

Pondělní ráno

Po nejdelším týdnu bez sexu v historii lidstva jsem dospěl k rozhodnutí. Odhodlaně vystoupím z výtahu. „Dobré ráno, děvčata,“ zdravím, když procházím recepcí.

„Dobré ráno, Christophere.“

Kráčím chodbou a vcházím do Elliotovy kanceláře. Jameson a Tristan se dnes večer vrací do New Yorku a já vím, že to musím udělat teď, dokud jsme všichni pohromadě.

„Můžu s vámi na chvíli mluvit ve své kanceláři?“ zeptám se.

Elliot vzhledne od počítače a zamračí se. „O čem?“

„Prostě sežeň Jaye a Trise a přijďte za mnou.“

„Tak dobře.“

Jdu do své kanceláře a zapínám počítač. Musím vyřídit spoustu věcí.

„Co se děje?“ zeptá se Jameson, když vejde dovnitř a svalí se na gauč.

Elliot a Tristan ho následují. „O co jde?“

„Na rok opouštím Miles Media,“ oznámím jim.

„Cože?“ zamračí se Jameson. „Proč?“

„Potřebuju vypadnout.“

„Kam?“

„Budu cestovat. Jako batůžkář.“

KAPITOLA 2

„To si děláš prdel.“

„Nedělám,“ zkonstatuju a usednu ke stolu.

„Na jak dlouho?“

„Na dvanáct měsíců.“

Elliot se zašklebí. „To kecáš. Nic takového neuděláš. Málem jsi mě dostal. Co doopravdy chceš?“

„Myslím to smrtelně vážně.“

„Ty nevydržíš s batohem na zádech ani hodinu, natož dvanáct měsíců,“ odfrkne si Tristan. „Jsi zhýčkanější než my všichni dohromady.“

„Já nejsem zhýčkaný, abys věděl!“ hájím se odhodlaně.

„Jestli jde o to, že jsme si tě minulý týden...“

„Tady nejde o vás. Jde o mě.“

„Ty si přeješ zemřít?“ usoudí Jameson suše.

„To, co jste řekli, mě přivedlo na myšlenku, že pokud se nezměním...“ zarazím se. Tohle jsem nechtěl říkat nahlas.

„Tak co?“

„Ten nápad nosím v hlavě už léta. Vím, že když to neudělám teď, budu na to moc starý.“

„Sakra, už teď jsi na to starý,“ odsekne Jameson. „Nikdy jsem neviděl jednatřicetiletého batůžkáře.“

„A to jich znáš *stovky*,“ vykulím na něj oči.

„Proč bys něco takového dělal?“

„Protože to potřebuju. Potřebuju se dát dohromady. Vždycky jsem si říkal, že něco takového udělám, a myslím, že teď je ten správný čas.“

Elliot začne přecházet. „No, asi bych... asi bych dokázal přeorganizovat personál... Mohl bys pracovat v našich kancelářích v zahraničí.“

„Ne, chci přerušit kontakty. Chci si najít vlastní cestu a vydělat si na sebe. Vezmu si jenom dva tisíce dolarů. Odhaduju, že mi to vystačí na měsíc, když se hodně uskrovním.“

Jameson vyprskne smíchy. „Ty... bez peněz?“

„Ty mě snad zabiješ,“ chechtá se Tristan. „Tobě dva tácy nevystačí ani na den.“

„Čím se budeš živit?“ vyhrkne Elliot a s vyklenutým obličím čeká na mou odpověď. Skoro vidím, jak v něm narůstá úzkost.

„No.“ Nenuceně pokrčím rameny, jako by to nebyla ta nejděsivější věc, kterou jsem kdy podnikl. „Ještě nevím. Něco se najde. Přijdu na to až za pochodu.“

„Ani náhodou,“ odsekne Elliot. „V žádném případě. Potřebuješ plán. Milesové nevymýšlejí věci za pochodu. S takovou někde skončíš jako mrtvola. Nenechám tě courat po světě samotného. Po světě totiž chodí i pěkní hajzlové.“

„Nic jiného ti nezbyde,“ uzemnám ho.

„Tohle je blbost,“ varuje mě Jameson. „A to nemluvím o tom, že je to nebezpečné.“

„Přemýšlel jsem o tom celý týden a vím, že to musím udělat. Jestli teď vycouvám, určitě toho budu litovat.“ Pokrčím rameny. „Vždyť... co se může stát?“

„Všechno,“ zpraží mě Elliot. „Cokoli. Můžeš se vrátit domů v pytli.“

Obrátím oči v sloup. „Proč z toho děláte takový drama?“

„Protože to je drama,“ zavrčí Tristan. „Nemůžeš si prostě najít holku jako normální člověk?“

„Hlavně to neříkejte našim,“ vzpomenu si.

„Šlíš?“ zasyčí Tristan. „To si kurva myslíš, že si nevšimnou, když budeš rok nezvěstný?“

„Řeknu jim, že jsem na stáži ve Francii. Budu jim pořád volat, a když se rozhodnou mě navštívit, přijedu ze Španělska na pár dní do Paříže.“

„Ze Španělska?“

„Začínám ve Španělsku.“

„Proč ve Španělsku?“

„To nevím,“ cuknu rameny. „Asi mám rád paellu.“

„Tak to mě podrž,“ ucedí Jameson a podrží si kořen nosu. „Kvůli blbý paele se z tebe ještě nemusí stát batůžkář, Christophere. Určitě se tady v Londýně najde nějaká skvělá španělská restaurace, tím jsem si jistý.“

„Klidně vám budu volat každý den, jestli chcete,“ slíbím a dám si ruce v bok. „Ale jedu. Teď už mě nezastavíte.“

Konečně zmlknou.

„A vždycky dám vědět, kam jedu, kdyby se to náhodou zvtlo,“ dodám.

„Bereš si ochranku,“ poručí mi Jameson.

„Žádnou debilní ochranku si neberu.“

„Proč ne?“

„Protože to pak ztrácí smysl.“

„Chceš se nechat zabít?“ zalapá po dechu Elliot.

„Hele,“ snažím se ho uklidnit. Právě on to bude mít ze všech nejtěžší. „V pohodě. Tenhle týden mi můžeš pomoci a uděláme to tak, abych byl na všechno připravený.“

Zírá na mě a já téměř vidím, jak uvnitř šlí.

„Kdy že to odjíždíš?“ zavrčí Jameson.

„Příští sobotu.“

„Tak brzy?“

Všichni tři zaraženě zmlknou.

„No...“ vzpomatuje se Tristan a poplácá mě po rameni.

„Nikdy na tebe nezapomenu, brácho.“

Okres Finger Lakes, Orange County
Chovná farma Harrington Angus

Hayden

Kodrcám se traktorem po pastvině. Cestou k domu se jeho velká kola s žuchnutím zhoupnou v korytě potoka mezi dvěma výběhy.

Usměju se do pozdně odpoledního slunce a natáhnu ruku, abych pohladila Neva po hlavě. Je to jeden z našich věrných pasteveckých psů a můj oblíbenec. Hrdě sedí na stupínku vedle mě, zatímco spolu naposledy objíždíme farmu.

Jako obvykle to byl šílený den. Tři jalovice se telí a my se z toho můžeme zbláznit. Jsem jediné dítě ve farmářské rodině, a tak tvrdě pracuju. Pomáhám se vším možným, a že je toho dost. Naše farma má dvanáct set hektarů a přes pět set kusů dobytka plemene Angus. Naštěstí máme zaměstnance, ale zdá se, že nápor práce nikdy nepoleví.

Zatočím za roh směrem k domu a zahlédnu mámu, jak na mě mává. Zastavím traktor vedle ní. „Ahoj.“

Poklepe na hodinky. „Co tam ještě děláš?“

Zamračím se. „Jak to myslíš?“

„Máme toho moc. Vzpomínáš? Jedeme nakupovat?“

Seskočím z traktoru a zafuním: „Mami...“

„Vážně, Hayden, za dva dny odjíždíš. Na farmu se už vykašli.“

„Poslouchej, přemýšlela jsem o tom. Vážně nemusím nikam jezdit.“

„Hayden.“ Chytí mě za ramena a otočí mě směrem k domu. „Tenhle zájezd sis zarezervovala už před dvěma lety.“ Jemně mě postrčí. „Takže ano, musíš.“

„Jo, ale když jsem si ho rezervovala, měla jsem čerstvě zlomené srdce. To už neplatí. Zavolám do cestovky a pokusím se z nich ty peníze dostat zpátky. Teď se mi to prostě nehodí.“

„Jsi jenom nervózní,“ přesvědčuje mě. „Přestaň si hledat výmluvy.“

Už pár dnů je mi špatně od žaludku. Cestovat sama na druhý konec světa, když jsem za poslední dva roky skoro nevytáhla paty z domu, mi připadá dost šílené.

Nervozita je pouhým zlomkem pocitů, které mnou zmítají.

Jsem vyděšená.

„Nechci vás s tátou tady nechat na holičkách. Jsem tu potřeba. Co když se něco stane, až budu pryč?“

„Miláčku,“ usměje se máma. „My s tátou potřebujeme, abys byla šťastná.“

„Já jsem šťastná.“

„Při řízení traktoru? Nebo když rodíš telata?“ zapíchne do mě tázavý pohled. „Většina tvých kamarádek odsud odešla a vdala se.“

„No a? Co je mi do nich.“

„Vždyť už ani nikam nechodíš.“

Sevře se mi hrdlo. Víím, že má pravdu.

Což mi to nijak neulehčuje.

„Hayden,“ usměje se. „Tam venku na tebe čekají skvělé věci.“

Přikývnu.

„A ty budeš statečná a vyrazíš do velkého světa a najdeš si nové přátele. Budeš se smát a žít a nebudeš se starat o ztracené krávy.“

Oči se mi zalijí slzami. „Já jen...“ pokrčím rameny.

„Já vím, zlato, máš strach,“ pousměje se. „Ale já mám větší. Bojím se, že tady strávíš mládí, aniž bys poznala, co je tam venku.“ Přitáhne si mě k sobě a obejmě mě. „Tahle farma tu na tebe počká, Hayden. Ale... on na tebe čeká jinde.“

„Kdo?“ zamračím se.

„Tvoje druhá polovička. Někde tam je. Já to vím.“

Zakoulím očima. „Mami, lásku svého života nepotkám v turistické ubytovně, to si buď jistá.“

„Nikdy nevíš. Po světě běhá spousta hodných a šikovných kluků z farmy.“

„Asi jo,“ připustím s úsměvem. „A my potřebujeme veterináře.“

„No vidíš, že to jde.“ Zavěsí se do mě a společně se vydáme k domu. „Taky by se hodil opravář dieselových motorů. Ty příšerné traktory jsou náročné na údržbu.“

Uchechtnu se. „To je pravda.“

„Opravář ohrad by byl skvělý,“ dodá.

Zasměju se. Představuju si, jak domů přivedu nějakého nic netušícího chudáka a otec ho bude celé dny nutit stavět ploty.

„Musíme ti koupit nějaké oblečení na rande.“

„Co je špatného na mém oblečení?“ zatvářím se uraženě.

Obě se podíváme na moje těsné džíny, kostkovanou košili a boty s ocelovými špičkami pokryté kravským trusem. „Jsem doslova ztělesněním módy, mami.“ Dám si ruce v bok a udělám pózu.

Máma vykulí oči. „Až na to, že ne tak docela španělské, že?“

Christopher

„Tak tohle je on, BlackWolf Nomad.“ Prodavač se hrdě usměje. „Špička mezi batohy.“

Zírám na obludný batoh nadměrných rozměrů.

„Děkujeme, kdybychom něco potřebovali, ozveme se,“ řekne Elliot.

Prodavač odchází a já rozepínám batoh. „Zip funguje dobře.“

„Nechápu, jak by někdo mohl chodit s takovým krámem na zádech,“ zašeptá Elliot. „Kolik bude vážit, až ho naplníš? Dvacet kilo?“

„Nejspíš.“

„Nezeptáš se, jestli nemají nějaký s kolečky?“

„Nechci vypadat jako ňouma, až za sebou potáhnou batoh na kolečkách, zatímco všichni ostatní si ho ponesou na zádech.“

„Všichni ostatní jsou idioti.“

„Nechci vyčnívat.“

Elliot se zasměje a zadívá se na batoh. „Věř mi, že zavadlo je tvůj nejmenší problém.“

Dojdu k dalšímu batohu a zvednu ho. Začnu si prohlížet jeho vnitřní kapsy. Na dně najdu něco jako talířek a vyndám ho, abych si ho mohl prohlédnout. „K čemu je tohle?“

„Hmm.“ Elliot si ho ode mě vezme a se zájmem ho otočí. „Miska?“

„Na misku je to trochu mělké. Moc snídaně by se do ní nevešlo, co?“

Právě se vrací prodavač. „To je záchod.“

Zírám na něj. Můj mozek to nepobral. „Co že to je?“

„Záchod,“ pokrčí rameny. „Vždyť víte. Když musíte vykonat potřebu.“

Elliot hodí talířek zpátky na batoh, jako by se o něj popálil. „Bratr se chystá se na výlet, ne do divočiny.“

Prodavač se zasměje. „Vy dva jste ještě s batohem na zádech necestovali, vidíte?“

Elliot a já se na sebe podíváme, ale nic neřekneme.

„Když to na vás přijde někde, kde nemůžete najít záchod, použijete tuhle věc a vyprázdníte ji, až to půjde. Je to jednoduché.“

Nechápavě na toho divocha zírám. „Ale nezní to jednoduše.“

„Prosím? Naznačujete snad, že si to dá *použité* zpátky do batohu?“ zděsí se Elliot.

Prodavač bezstarostně pokrčí rameny. „Je to jedna z možností.“

„Kterou nevyužiju,“ zamumlám suše, když od toho barbara odcházím.

To mě podrž, kam ten svět spěje?

Musím odsud vypadnout. Cítím, jak mi každou vteřinou stoupá tlak. „Jaký je váš nejoblíbenější batoh?“

„Tenhle,“ řekne prodavač a jeden z nich podrží v ruce. „Bezpochyby.“

„Beru ho.“

„Chcete černý, nebo červený?“

Červený...

Naštvaně zúžím oči. Myslí to vážně? Kdo by kurva chtěl červenej batoh? „Černý.“

„Co dalšího potřebuje?“ ozve se Elliot.

„Na jak dlouho jedete?“

„Na dvanáct měsíců.“

Prodavač obdivně zapíská. „To je drsný.“

Drsný? Co tím sakra myslí?

„Kdybych chtěl znát váš názor, zeptal bych se na něj,“ odseknu.

Ukáže palcem na Elliota. „*On* si o něj řekl.“

Obrátím oči v sloup; ten chlap mi *tak* leze na nervy. „Prostě mi řekněte, jaké základní vybavení budu potřebovat.“

„Pohodlné boty, dobré mini ručníky.“

„Co je to mini ručník?“

Podrží v ruce malý balíček velikosti krabičky karet. „V tomhle je ručník.“

„Aha,“ přikývnu. „Působivé.“

„Jaké další miniaturní věci máte?“ zjišťuje Elliot.

„Kromě těch zřejmých,“ zabručím si pod nos.

„Přestaň,“ zašeptá Elliot.

„Kompas,“ prohlásí a jde pro něj.

„Kompas?“ volám za ním. „Já jdu na túru, nebudu šplhat na Mount Everest.“

Ten chlap je úplně vypatlanej.

Elliot rozšíří oči, aby mi naznačil, že mám držet zobák.

Chlápek se vrací a podává mi kompas, který rovnou předávám Elliotovi.

„Bereme ho,“ odpoví Elliot až příliš rychle.

„Pak tady máme tyhle skvělé lahve na vodu,“ pokračuje prodavač a přejde na druhou stranu obchodu.

„Ten kompas nebereme,“ pošeptám Elliotovi.

„Co když se ztratíš?“

„Tak se podívám do Google Maps jako každé jinej z pitomýho jednadvacátýho století,“ zakoulím očima.

„Vezmeš si ho,“ zašeptá našťvaně.

„Ani náhodou,“ protestuju, vytrhnu mu ho a nacpu ho zpátky do police

Prodavač se vrací s obrovskou lahví na vodu. „Tahle je skvělá. Pití v ní vydrží horké nebo studené čtyřiadvacet hodin a díky téhle šňůrce si ji můžete pověsit kolem krku. A podívejte, má maskování.“

„Pokud máte pocit, že si pověsím maskáčovou lahev na vodu kolem krku, jste zralý na hospitalizaci.“

Elliot se zachechtá a štípne se do kořene nosu. „Prodáváte GoPro?“

„Na co mi bude GoPro?“ zamračím se.

„K tomu, abys ji měl nonstop přidělanou na hlavě, protože chci ten bizár sledovat v přímém přenosu.“

Zakoulím očima.

„Vlastně by to byla skvělá reality show.“ Vytáhne obočí, jako by ho právě něco napadlo. „Měl bych někomu zavolat, nějaká televize by to určitě vzala.“

„Můžeš. Sakra. Sklapnout?“ ucedím. „Nikomu volat nebudeš.“

„Spací pytel,“ vzpomene si prodavač a vydá se k regálu se spacáky. „Ten je *životně důležitý*.“

„Ale já budu spát v posteli.“

„Musíte mít spacák. Někdy neseženete ubytování a prostě budete muset přespat na nějakém nehostinném místě.“

Oba se na něj zamračíme. „Definujte nehostinné místo,“ vzpamatuje se Elliot jako první.

„No, třeba když musíte přespat v lese nebo na nádraží nebo na podobném místě.“

Na nádraží... To myslí vážně?

„Prodáváte i miniaturní matrace? Aby se daly složit jako ten ručník?“ zeptám se.

Prodavač zakloní hlavu a hlasitě se zasměje. „Vy jste k popukání, člověče.“

To nebyl vtíp.

„Vezmeme si spací pytel. Tady tenhle,“ poklepe Elliot na cedulku.

„Žlutý nebo černý?“

„Jste snad barvoslepý?“ dojde mi trpělivost. „Co to s vámi sakra je? Nikdo nechce žlutý spacák.“

Prodavač začne odnášet věci k pokladně a celý náš nákup vyskládá na pult. „Je to všechno?“

„Jo.“

Začne markovat.

Elliot si prohlíží hromadu věcí na pultu a já vidím, že o něčem přemýšlí.

„Co zas?“ zeptám se.

„Jak se to všechno vejde do toho batohu s kadibudkou?“

Hmm, to by mě taky zajímalo.

„Kam dáš oblečení?“

„To je velmi dobrá otázka,“ zamumlám.

„Budete cestovat nalehko,“ oznámí mi prodavač.

„Jak moc nalehko?“ zamračím se.

„Sbalíte si jen to nejnnutnější. Třeba jedny nebo dvoje kalhoty, dvoje kraťasy, asi tři trička a jednu mikinu. Boty budete mít na sobě.“

Cívím na něj a vnímám, jak se mě zmocňuje panika... „Přece nemůžu...“

„Ale můžete,“ opraví mě.

Můj pohled se střetne s Elliotovým a ten pokrčí rameny. „Co já vím?“

Jak může někdo přežít s osmi kusy oblečení?

O pět hodin později

„Co je to za píčovinu?“ vykřiknu.

Elliot se nechápavě poškrábe na hlavě. „Neměli jsme to z toho pytle vydávat.“

„Skvělý nápad, Einsteine,“ vyštěknu. „Protože zjistit to v přeplněném hostelu by bylo kurva mnohem lepší.“

„Já to prostě nechápu,“ přemítá Elliot a při čtení otáčí návodem. „O tomhle se tu nic nepíše. Třeba je tam nějaké tlačítko nebo něco, za co musíš zatáhnout?“

Hledám a hledám. „Žádné tlačítko tam není a takhle se to tam rozhodně nevejde.“

„Jameson už kempoval. Ten to bude vědět,“ napadne Elliota a hned volá klukům, zatímco já se ještě chvíli snažím.

„Ahoj.“ Zaslechnu Jamesonův hlas.

„Ahoj,“ pozdraví Tristan.

„Máme tady problém,“ informuje je Elliot a nastaví telefon tak, aby nás viděli. „Myslím, že si z nás ten chlápek v obchodě vystřelil.“

„Co se děje?“ zeptá se Jameson.

„Jak se má tohle,“ podržím v ruce obrovský spacák, „vejít do tohohle?“ Podržím v ruce maličký obal. Znovu se ho pokusím nacpat dovnitř.

Jameson se nahlas rozesměje.

„Ty idiote. Musíš to složit.“

„To se nedá,“ obořím se na něj. „To je, jako kdyby se slon pokoušel ošukat švába.“ Ještě chvíli s tím bojuju. „*Tohle* se v žádném případě nevejde do *tohohle*.“

„Slyšel jsi někdy o lubrikantu?“ posmívá se mi Tristan.

„Očividně ne,“ přisadí si Jameson. „Snad jsi viděl, jakým ženským dává přednost.“

„Jdi do prdele. Nemám náladu na tvoje kecy,“ osopím se na něj. „Tohle je naprostá katastrofa. Mám být na dovolené. Ne trávit každý den devět hodin bojem s neukázněným spacákem.“

„Rozlož ho na rovnou plochu.“

„Cože?“

„Říkám, abys ho rozložil,“ zavrčí Jameson.

Udělám to.

„Teď ho podélně přelož napůl a pak ještě jednou napůl a pak ho sroluj.“

„Sroluj?“ zamračí se Elliot.

„Roluj... ty idiote.“

„Proč nám to ten pablík neřekl už v obchodě?“ ucedím.

Oba si s Elliotem klekneme a snažíme se postupovat podle instrukcí. Funíme a sténáme a dáváme do toho všechno a za hlasitého Jamesonova a Tristanova smíchu v pozadí se nám to o dvacet minut později konečně podaří.

„A teď zmiz.“ Zvednu spacák v obalu a ze všech sil ho na chodbě nakopnu. „Po tomhle se mnou nikam nejedeš. Už tě nikdy nechci vidět.“

„Obávám se, že ho budeš muset vzít s sebou,“ utrousí Elliot.

„V žádném případě. Na jeho sbalení jsou potřeba čtyři chlapi a já nejsem kouzelník. Klidně zmrznu.“

O čtyři dny později

Letadlo dosedá na ranvej a já dlouze a ztěžka vydechnu.

A je to tady.

Za chvíli opustím své pohodlné sedadlo v první třídě, najdu si Uber a vyrazím bez peněz do neznáma.

Nevím, co mě čeká. Vím jenom, že moje ubytování stojí osmnáct eur za noc, ani zdaleka nemám dost oblečení a z celého srdce nenávidím svůj spacák.

O čtyřicet minut později mířím ke stanovišti taxíků a jsem na sebe velmi hrdý.

Vyzvedl jsem si zavazadla bez jediného zádrhelu a svět je v naprostém pořádku.

„Dobrý den,“ pozdravím řidiče.

„Dobrý den,“ usměje se na mě.

„Odvezete mě sem, prosím?“ ukážu mu adresu na svém telefonu.

„Sí.“

„Skvělé.“

Otevře kufr, já do něj naložím batoh a naskočím na zadní sedadlo.

On si nastoupí a nastartuje. Šťastně se usměje z okénka.

Všechno běží tak hladce. Hotová procházka růžovou zahradou.

Řidič sešlápne pedál a během pěti vteřin se dostaneme z nuly na sto kilometrů v hodině. Vjede před nějaké auto a oba řidiči na sebe zatroubí.

„Bože.“ Chytím se sedadla před sebou. „Co to děláte?“

Když přejede do jiného jízdního pruhu a pneumatiky pod námi zaskřípou, strachy vytřeštím oči. „Zpomalte!“ vyjeknu.

Vysokou rychlostí přejede pět jízdních pruhů najednou. „Klídek,“ zasměje se a zamává kolem sebe rukama. „To je v pořádku. To je v pořádku.“

„Na vaší jízdě není v pořádku vůbec nic!“

Zrychlí a projede křižovatku na červenou, zatímco já pevně svírám víčka a držím se opěrky přede mnou, jako by mi šlo o život.

„Koukejte zpomalit,“ vyprošuju si.

Přejede nějaký hrbol na silnici v takové rychlosti, že se vznesu ze sedačky a narazím hlavou do střechy.

„Ááá,“ vykřiknu. Skrz přední okno třestím oči na kolemjedoucí auta.

Uhněte z cesty. Všichni tady umřeme!

Zatačku vykrouží tak rychle, až mám pocit, že se auto převrátí, a přemýšlím, že z něj vyskočím.

Nakonec, po nejděsivějších dvaceti minutách mého života, řidič zastaví.

„A jste tady.“

„Vy jste mě vezl naposledy,“ zavrčím. Vystoupím a zabouchnu za sebou dveře.

„Jak je libo,“ zazubí se.

Blbec.

S batohem na zádech stoupám po schodech do hostelu. Je velký a vypadá jako levný a ošklivý hotel.

Hned jak projdu vstupními dveřmi, zaslechnu skandování.

„Pij, pij, pij!“

Skrz dvojité dveře nakouknu do prostoru, který vypadá jako venkovní bar na nádvoří.

Kolem obřího pivního bongu stojí početný shluk lidí.

Nějaký chlapík leží na zádech a vypadá, že se topí, zatímco ostatní pokřikují a řehtají se.

Do nosu mě udeří čpavý tělesný zápach. Zvedne se mi žaludek a v hrůze vykulím oči.

V jakém pekle jsem se to ocitl?

KAPITOLA 3

Hayden

„Co tyhle?“ Máma zvedne bikiny na ramínku.

Zatvším se zhnuseně. „Kde je zbytek?“

Uchichtne se.

Společně s mámou a mou nejlepší kamarádkou Monicou nakupujeme na můj výlet.

„A tyhle?“ ukáže mi Monica jiné žluté bikiny. Jsou na nich bílé puntíky.

„Byly to malinkaté, eňo ňuňo žluté puntíkové bikiny,“ zanotuje si máma.

Zakoulím očima a jdu dál. „Není tu doslova nic, co by se mi líbilo.“

„Protože nesnášíš nakupování,“ odpoví obě unisono.

„A tyhle?“ Monica zvedne černé bikiny se šňůrkovými tangy a titěrným vrškem.

„Ani náhodou,“ zalapám po dechu. „Takové plavky vysílají špatný signál.“

„Jako jaký? Třeba... Ahoj, já jsem Hayden, mám sexy tělo a jsem připravená si užívat?“

Máma se zasměje. „Přesně, a proto je bereme.“ Vytrhne je Monice z ruky a přehodí si je přes předloktí.

„Heleďte, vy dvě,“ řeknu a pokračuju v chůzi po obchodě. „Když nosíte vyzývavé oblečení, přitahujete špatný typ mužů.“

Máma s Monicou se na sebe podívají a obrátí oči v sloup. „A jaký typ to je?“ povzdechne si máma.

„Typ hráče,“ odpovím. „Nesnáším hráče.“

„S těmi je aspoň zábava,“ rozzáří se Monica. „Říkám ti, bav se, dokud můžeš,“ doporučí mi a pohladí si těhotné břicho. „Věř mi, Haze, chováš se, jako bys byla roky vdaná.“

„Neříkám to pořád?“ povzdechne si máma v pozadí.

Monica podrží v ruce upnuté bílé šaty.

„Ne, ty jsou úplně průhledné,“ vyjeknu.

Máma jí je sebere a přehodí si je přes ruku.

„A jakého chlapa teda hledáš?“ zeptá se Monica a prohlédne si krajkovou soupravu spodního prádla. „Tohle je sexy.“

Máma si to prádlo přehodí přes ruku.

„Já žádného chlapa nehledám.“

„Mohla bys přestat být tak upjatá?“ ohradí se máma.

„Regi se nevrátí, Haze.“

„To přece vím,“ odseknu.

„Tak proč na něj čekáš?“

„Nečekám,“ zaprskám. „Jen jsem nepotkala nikoho, kdo by se mi líbil, to je všechno.“

„Dobře, takže mi chceš říct, že kdyby se Regi dnes večer vrátil a požádal tě o ruku, odmítla bys?“ polemizuje Monica, zatímco si prohlíží maličké červené šaty.

„Samozřejmě, že bych odmítla.“ Vytrhnu jí je a vrátím je tam, odkud je vzala.

S Regim jsem chodila pět let, byl moje středoškolská láska. Odešel na vysokou a už se nevrátil.

„Tak jakého bys ráda?“ pobídne mě máma.

„Hmm.“ Chvilí přemýšlím. „Blondák. Schopný. Pracovitý. Milovník zvířat,“ jmenuju, aniž bych zvedla oči od regálů. „Panic by byl fajn.“

„Panic?“ podiví se máma. „Tak snad chceš někoho, kdo bude vědět, co dělá!“

„Hlavně chci věrného muže, který mě bude milovat celým svým srdcem.“

„Což panic neudělá,“ odtuší Monica. „Zacvičí se na tobě a pak bude chtít zjistit, co dalšího ještě existuje.“

„Nepotřebuju za každou cenu s někým chodit,“ odpovím nenuceně. „A kromě toho, vy dvě můžete přestat plánovat. Já to zvládnou. Poznám ho, až ho uvidím.“

„Aha... protože blondatý panic, který miluje zvířata, ti určitě vběhne do náruče zrovna ve Španělsku?“ zakouklí máma očima.

„Přesně tak,“ usměju se šibalsky. „Cítím to v kostech.“

Christopher

„Můžu vám nějak pomoci?“ ozve se zpoza pultu něčí hlas.

„Ehm...“ Rozhlédnu se a přemýšlím, jestli bych neměl utéct, dokud můžu. „Mám tady rezervaci.“

„Ahoj,“ řekne ten chlap. „Já jsem Nelson.“

„Ahoj, Nelson. Christo.“ Bratry napadlo, že bych neměl používat své pravé jméno pro případ, že ho někdo znal. Netuším ale, jak přišli na jméno Christo. Zní to, jako bych byl hrabě nebo nějaký jiný šlechtic.

„Vydrž, juknu se.“ Přihlásí se do počítače a chvíli kouká na obrazovku. „Ach ano, tady jsi. Máš rezervaci na deset dní?“

Přikývnu a zadívám se zpátky na divoký večírek, který probíhá v baru.

„Zaplatil jsi předem?“ ujišťuje se.

Opět přikývnu. Netuším, proč jsem to udělal.

„Ukážu ti pokoj.“ Vyjde zpoza pultu. „Pojď za mnou.“

Následuju ho.

„Budeš ve fosilním pokoji.“

„Ve fosilním pokoji?“

„Tam bydlí staříci.“

„Já přece nejsem stařík,“ zaprskám.

„Tady se za staříka považuje každý, komu je víc než pětadvacet.“

„Aha...“ Ještě chvíli se rozhlížím. To dává dokonalý smysl: nikdo přes pětadvacet není tak hloupý, aby do téhle díry vlezl.

„Ta-dá.“ Otevře dveře a já zblednu.

Palandy. Tři palandy. Všechny v jedné místnosti.

„To musí být nějaký omyl. Objednal jsem jednolůžkový pokoj.“

„Jo, všechny jsou obsazené. Dostaneš ho hned, jak se uvolní.“

Zlostně se na toho zmrda podívám. „Jasně... a jaký má teda smysl rezervovat si pokoj předem?“

„To nevím,“ pokrčí rameny a vejde do místnosti. „Tady je tvoje postel.“ Poklepe na jednu ze spodních postelí.

„Ty čekáš, že budu spát pod někým?“

„Jo.“

„Co když se ta postel rozbije a ten nade mnou se propadne a zabije mě?“

„To nevím,“ pokrčí rameny.

„Ty toho moc nevíš, co?“

„Hele, já tady jenom pracuju,“ vysvětluje mi na odchodu. „Tady máš skříňku.“ Poklepe na displej pro zadání PIN. „Nastavíš si vlastní kód, aby ses do ní dostal. Teď si odlož batoh a pak se vrátíme, abychom ho tam uložili. Všechno si vždycky zamykej!“

Pustím batoh na zem a podívám se na zámek. Doufám, že mi to ukáže, protože nemám tušení, jak se něco takového dělá. Následuju ho a snažím se soustředit na to, co mi říká.

„Tohle je prádelna.“ Otevře dvířka pračky. „Dám ti tip. Nic tady nenechávej. Někdo by to ukradl.“

„Jasně.“

Vyvede mě na rozlehlé venkovní nádvoří. „Kuchyně je támhle na tom konci. Připravujeme tři jídla denně, ale jí se, co se uvaří. Žádný výběr tu není.“

„Chápu.“ Podívám se kolem sebe. Každá zeď má jinou světlou barvu. Připadám si jako v mateřské školce.

V pekelné mateřské školce.

„Na opačném konci je bar. Je obyčejný a nevypadá nic moc, ale nám stačí. Každý večer zavírá ve dvanáct, takže to není celonoční záležitost.“

Podívám se tím směrem a zahlédnu, co se děje na večírku. Pivní orgie jsou v plném proudu. Ti divoáci se chovají, jako by je rodiče pustili poprvé z domu.

„Chápu.“

„Pojď, ukážu ti koupelnu,“ řekne, zatímco už kráčí dál. Otevře dveře na hlavní chodbě. „To je ono.“

Při pohledu na tu hrůzu přede mnou se zhluboka nadechnu. „Okouzlující.“

Kabinka za kabinkou, sprcha za sprchou.

„Žádný sex,“ řekne nenuceně. „Kdyby ses neudržel, kondomy házej do koše.“

Znechuceně se zamračím. „Proč mi to říkáš?“

„To by ses divil.“

Hnus.

„To je asi všechno.“ Opře si ruce v bok, jako by na sebe byl pyšný. „Snad jsem na nic nezapomněl.“

„Díky.“

„Kdybys něco potřeboval, volej,“ nabídne mi a courá se pryč.

Dívám se za ním. *To mě tu necháš samotného?*

„Do dna, do dna, do dna,“ ozývá se z prostoru baru. Slyším smích a výkřiky.

Rozhlížím se kolem, nejistý, co mám vlastně dělat.

Vracím se zpátky na chodbu a do svého pokoje... jenže to není můj pokoj a já si uvědomím, že jsem se nikdy v životě necítil tak divně.

Chci si sednout, ale uvědomím si, že na posteli to nepůjde; musím si lehnout.

Ksakru – to se radši půjdu projít.

S tísnivým pocitem se vydávám do ulic Barcelony. Tak... co se sakra dělá ve městě bez peněz?

O tři hodiny později se vracím do hostelu. Nedokázal jsem unést myšlenku na večeři v ubytovně, a tak jsem se najedl v restauraci.

Zbývá mi 1800 dolarů. Jsem si naprosto jistý, že steak za sto babek neměl v mém rozpočtu co dělat.

Zítřka se budu chovat zodpovědněji.

Když jdu chodbou k baru, čapne mě za ruku nějaká dívka. „Ahoj, ty jsi ten nový kluk na našem pokoji?“

„Jo.“

„Já jsem Bernadette.“

„Ahoj, já jsem Christo...“ zarazím se dřív, než řeknu Christopher.

Kurva, nesnáším, jak to zní, když řeknu Christo.

„Nechceš si povyrazit?“

„Hm...“ Zaváhám. Cože, zve mě na rande?

Tahle holka mě vůbec nepřitahuje.

„Je nás celá parta. Jdeme do hospody.“ Než stihnu odpovědět, zavěsí se do mě. „Pojď, bude to zábava. Ne neberu jako odpověď.“

„Dobře.“ Pokrčím rameny. Myslím, že cokoli je lepší než být tady. „Dám si sprchu a převléknu se.“

„Sejdeme se v baru.“

O hodinu později jdeme po ulici.

Když stoupám po schodech, čtu si nápis nad vchodem.

Santos

„Tohle místo je úžasné,“ rozplývá se Bernadette, když bere schody po dvou.

„Proč?“ divím se.

„Levný pití a spousta penisů.“

„Jasně,“ rádoby chápavě zvednu obočí. „Nejsem si jistý, jestli po něčem z toho toužím, ale...“ Sakra, to vyznělo blbě.

„Vlastně po tom rozhodně netoužím. Vymaž si to z paměti.“

„Měl bys to zkusit,“ řekne nenučeně a pokračuje v chůzi.

„Penis je mnohem lepší než chlupatá číča.“

Cože?

Chlupatá číča... která ženská říká chlupatá číča?

Ta holka je fakt divná.

„O tom vážně pochybuju,“ zamumlám, když dojdeme nahoru. Rozhlédnu se po světelné podívané. Všude jsou neony. Stroboskopy se točí, nápisy blikají.

„Co na to říkáš?“ zeptá se a nadšeně se usměje.

„Jako noční můra epileptika je to skvělé,“ zamumlám. Očima sleduju dění pod jasnými světly. Jsou tu šipky, kulečnickové stoly a karaoke automat. Je to tu celé ze dřeva a upravené tak, aby to vypadalo jako srub nebo tak něco.

Návštěvníci jsou zhruba v mém věku. Prostorem se ozývá smích. Působí to tu přívětivým dojmem.

Dobře... není to tak špatné. Cítím, jak se mi lehce vrací rovnováha.

„Tááhle jsou všichni,“ ukáže Bernadette kamsi a chytí mě za ruku. Tááhne mě k velkému davu lidí.

Je až moc přítulná, nebo je prostě tak kamarádká. V tuto chvíli to opravdu nedokážu posoudit. Jako by všechny moje smysly byly tak zahlcené, že úplně vypnuly.

Dojdeme ke skupině. „Vy jste dorazili?“ usměje se chlaпík, který zní jako Australan. „Já to věděl.“

„Jo.“

„Pivo?“ zeptá se mě.

„Ano, prosím.“

On zaváhá a já se zamračím. „Dáš mi pět eur,“ vykulí oči, jako bych úplný pitomec.

A kurva, to asi jsem.

„Promiň.“ Hrábnu do džín, najdu bankovku a podám mu ji. Připadám si hloupě. „Díky.“

Přikývne a zmizí k baru.

„Kdo jsi, chlape?“ zeptá se nějaký kluk. Je vysoký, má dlouhé černé dredy a olivovou pleť.

Ucuknu. Kruci... ten smrdí. Šíří kolem sebe ten nejhorší tělesný pach, jaký jsem kdy cítil. „Potřebuješ sprchu,“ vyhrknu.

„Cože?“ Zamračí se. Zvedne ruku a přičichne si k podpaží. „Ne, nepotřebuju.“

„Ale ano, potřebuješ,“ zašklebím se. „Jsi cítit, až mě z toho pálí oči.“

Ach bože... jdi pryč. Je to nesnesitelné.

„Ježíši, co řešíš?“ převrátí oči v sloup. „Já si ty chemikálie na tělo dávat nebudu.“

„Těmi chemikáliemi... myslíš deodorant?“

„Přesně tak, je to vládní spiknutí.“ Přikývne, jako by o tom byl naprosto přesvědčený. „Podle nich mají lidi vonět. Učí nás milovat vůni jedu.“

Zamračím se na něj. Co to s tím chlapem sakra je?

„První den na cestách?“ ujišťuje se.

„Jak to víš?“

„Jsi upjatej a odsuzuješ mě.“

„Já tě neodsuzuju,“ ohradím se.

„Ale jo. Vsadím se, že si každého a všechno prohlížíš a srovnáváš to se svým malým bezpečným domovem.“ Uchechtne se do sklenice s pivem. „Musíš se přes to přenést. A to rychle, jinak se ocitneš v prvním letadle domů.“

Zamračím se. Jako by mi četl myšlenky. Otevřu pusku, abych se ohradil, čímž k němu nevědomky znovu silně přičichnu a znechuceně zkrívím obličej. „Sakra práce, chlape. Ty prostě páchneš.“

„Jenom jestli náhodou nejsi upjatej kokot,“ pokrčí rameny, jako by mi nevěřil. „Tohle mi ještě nikdo neřekl.“

„Tomu se mi ani nechce věřit.“

„Je to pravda,“ usměje se.

„Hádám, že ti ženský zrovna neskáčou do postele.“

Zatváří se zkroušeně. „Jak to víš?“

„Holkám se prostě líbí, když chlap hezky voní. Nechtějí spát s bezdomovcem ze smetiště.“

„Ale mně to takhle vyhovuje,“ prohlásí rozhořčeně.

„Jak myslíš,“ pokrčím rameny a v obranném gestu zvednu ruce. „Když to říkáš. Jen jsem upřímný. Nechtěl jsem tě nějak peskovat.“

Chvilí stojíme v trapném tichu. „Tak co mi navrhuješ?“ zeptám se.

„Ohledně čeho?“

„Říkal jsi, že se musím přenést přes to, že jsem...“ odmlčím se, protože vzpomínám na to správné slovo, „upjatej.“

„To jo,“ potvrdí.

„A jak to mám udělat?“

„No,“ usměje se, jako by byl nadšený, že ho žádám o radu. „Musíš se do toho zkrátka ponořit.“

Zamračím se.

„Prostě žij okamžikem, nepřemýšlej. Nestarej se o to, co dělají ostatní. Cokoli tě dělá šťastným doma, dělej i tady... I když se změnilo místo a prostředí, bude ti to přinášet stejné štěstí. Tvoje nejhlubší nitro se odhalí i bez majetku.“

Zaraženě na něj zírám.

„Říkám ti, chlape, že jestli chceš, aby tě cestování obohatilo, musíš do toho jít po hlavě.“

„Hmm...“ Přemýšlím nad jeho slovy.

„Věř mi. Já už viděl tolik cestovatelů. Ti, co se uvolní a berou každý den tak, jak přichází, si to zamilují. Ti, kteří srovnávají každou maličkost s domovem, se vracejí domů za čtyři až šest týdnů, a tam pak lžou a všem vykládají, jak si to užívali, ale pravdou je, že k opravdovému cestování